

som nu i højere grad at bygge på kollegiale hensyn, som ofte kan føre til, at man foretrækker konsensus frem for at prøve nye veje.

Dagbladene er i denne tid fyldt med jammerartikler om konsekvenser, der, hvis de virkelig var rigtige, også ville skræmme mig. Der er foranstaltet underskriftindsamlinger, hvor mange universitetsansatte udtrykker deres afstandtagen fra denne nye lov. Jeg tror og håber på, at en del af den modstand bygger på mytedannelser, som har været i omløb det sidste års tid, godt hjulpet af dele af pressens egen produktion af historier. Jeg er overbevist om, at modstanden først og fremmest siger noget om, hvad man tror, reformen indeholder, end hvad der rent faktisk er indeholdt i dette lovforslag.

Angribes f.eks. forskningsfriheden? Nej, den slås netop fast, først og fremmest i formålsparagraffen, hvor det udtrykkeligt siges, at universiteterne varetager grundforskning og er forpligtet til at værne om forskningsfriheden og forvaltningen af den akademiske arv. Der er ingen mundkurv, tværtimod.

Fratages universiteterne eneret på doktorgraden? Nej, det har aldrig været på tale. Skal undervisningen ikke mere basere sig på forskning? Tværtimod, det slås udtrykkeligt fast, at universitetet leverer forskningsbaseret undervisning på højeste – højeste – internationale niveau.

Erhvervslivet, påstås det, vil fremtidig komme til at diktere universiteterne, hvad de skal forske i, og hvordan de skal forske. Nej, tværtimod. Hensigten er ikke at levere virksomhedsforskning, det er virksomhederne meget bedre til at gøre selv. Hensigten er, at man skal levere grundlæggende viden og gode kandidater. Vi har behov for at udvikle dygtige kandidater i samspil med ny grundlæggende forskning, for den bedste videnspredning foregår nemlig ved, at kandidater bringer deres viden videre ud i samfundet.

Som noget nyt bliver det understreget, at universiteterne med afsæt i deres forskning skal tilføre samfundet forskningsresultater til fremme af vækst, velfærd og udvikling. Det skal vi nemlig blive bedre til. Og det er derfor, vi skal have et bedre samspil, så vi får et større videnindhold i vores produktion. Alle undersøgelser viser nemlig, at her foregår den største værditilvækst, og det er den, der i sidste ende skal sikre, at velfærdssamfundet kan finansieres i fremtiden.

Det bliver rigtig nok understreget, at uddannelserne skal tilstræbe at være relevante for forbrugere og aftagere, og at de skal være tidssva-

rende, men det kan jeg ikke rigtig forestille mig at der er nogen der synes er forkert.

I det fremsatte lovforslag er der indarbejdet en del ændringer i forhold til det udkast, som blev sendt til høring. Der er i høj grad blevet lyttet til de konstruktive ændringsforslag, så derfor håber jeg, at de protesterende i universitetsverdenen vil lytte til, hvad vi siger og gør, og ikke til myterne om, hvad man vistnok tror må ligge bag af hensigt.

Kl. 10.10

Det er en særdeles vigtig lovgivning, vi diskuterer i dag. Og jeg håber, at vi får en konstruktiv og grundig forhandling i udvalget om det. Derudover håber jeg, at endnu flere, når vi har fået denne konstruktive drøftelse i udvalget, så måske kan tilslutte sig loven.

I tilknytning til dette lovforslag behandler vi også i dag i Undervisningsministeriets regi lovforslag nr. L 126, som er en konsekvenslovgivning, som følger af den nye universitetslov. Den skal jeg så også anbefale her på vegne af vores uddannelsesordfører, fru Gitte Lillelund Bech, og i det hele taget anbefale de to lovforslag til velvillig behandling i Uddannelsesudvalget.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Første to korte spørgsmål: Kan Venstres ordfører ikke bekræfte, at hvis man ser på de studerendes indflydelse, så går man fra en situation, hvor de studerende er repræsenteret på alle niveauer og med en sikret indflydelse, til en situation, hvor de studerende godt nok er repræsenteret i studienævnene, men hvor studienævnenes indflydelse er beskåret, og hvor de studerende ikke er repræsenteret på institutniveau i de kollegiale organer, sådan som det er tilfældet i dag?

Kan Venstres ordfører ikke også bekræfte, at der sker en indskrænkning af begrebet forskningsfrihed, i og med at man laver en stærkere fokusering og siger, at eventuel selvstændig forskning fra forskerens side skal ske inden for universitetets strategiske indsatsområder – det må være en indskrænkning af forskningsfriheden – og at en del af grunden til, at der er så stor modstand blandt forskerne mod den her reform, er, at det indskrænker forskningsfriheden?

Venstres ordfører fremhævede en ansvarlig og effektiv udnyttelse af midlerne som motivationen for den her lov. Jeg synes, at det største og mest ubesvarede spørgsmål i hele den her proces er: Hvad er egentlig motivationen til at gennemføre en sådan lov?